

Een gecontroleerde planning – een geplande controle

Klimaatmanipulatie (5)

De afgelopen decennia heeft klimaatverandering alle andere milieuthema's achter zich gelaten in aandacht, onderzoek, beleidsformulering en maatregelen. De ver-thema's van de jaren '80 (vermesting, vervuiling, verzuring, verdroging, verzilting en versnippering) en recentere thema's zoals biodiversiteitsverlies, plasticvervuiling, verdozing en verrommeling van het landschap (ook met zonnepanelen- en windmolenparken) delven hierbij het onderspit. Het aantal onderzoeksprogramma's, publicaties, berichten in de media, conferenties en COP's en dito het geld dat hiermee gemoeid is, is haast niet meer te tellen.

Het officiële narratief, verheven tot doctrine, luidt: er is wetenschappelijke consensus over de door de mens veroorzaakte toename van CO₂ in de atmosfeer en dit leidt tot stijging van de temperatuur. Alleen reductie van het CO₂-gehalte¹ kan deze trend stoppen. Kritische geluiden en andere meningen over oorzaak en aanpak worden naar het rijk der klimaatwappies en -ontkenners verwezen. Is het verhaal wel zo helder en eenduidig? Neen. En effectief evenmin. Integendeel.

'The media is the most powerful entity on earth. They have the power to make the innocent guilty and to make the guilty innocent, and that's power. Because they control the minds of the masses.'

Malcolm X (Amerikaans leider voor gelijke rechten van de zwarte bevolking).

Klimaatverandering: IPCC als autoriteit, MSM als spreekbuis

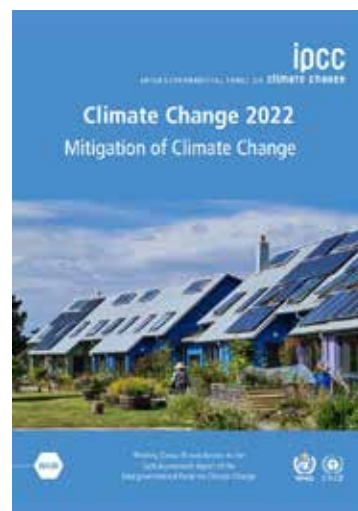
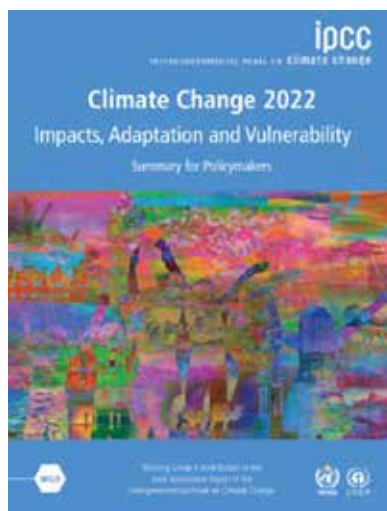
Door de Verenigde Naties werd in 1988 de Intergouvernementele Werkgroep inzake Klimaatverandering (het IPCC)² opgericht met als doel kennis over door de mens veroorzaakte klimaatverandering te bundelen, om de risico's ervan te evalueren en regeringen via rapporten te beïnvloeden.

Deze rapporten hebben, mede door de mainstreammedia, een grote invloed op het beleid van vele regeringen.

Het IPCC heeft een reeks omvangrijke evaluatierapporten gepubliceerd (in 1990, 1996, 2001, 2007, 2014 en onlangs het zesde), die gelden als referentie voor beleidsmakers (overheden)³, wetenschappers en media. Voor iedere doelgroep verschijnen er specifieke deelrapporten. Drie lijvige rapporten⁴ met de recente evaluaties verschenen op 9 augustus 2021, 28 februari en 4 april 2022. Eind dit jaar verschijnt het Syntheseverslag in twee delen (waaronder een samenvatting voor beleidsmakers).

De strekking van de rapporten wordt steeds herhaald en een tandje scherper gesteld: Het klimaat verandert steeds sneller; het CO₂-gehalte in de atmosfeer rijst de pan uit en de oorzaak is het verbruik van fossiele brandstoffen; de temperatuurstijging (opwarming) wordt direct gestuurd door deze stijgende koolzuurgehalten; om de aarde leefbaar te houden mag de gemiddelde temperatuur niet meer dan

*Van links naar rechts, afbeeldingen omslag van drie recente IPCC-rapporten:
Deel I IPCC 9 augustus 2021
Deel II IPCC 28 februari 2022
Deel III IPCC 4 april 2022*

1,5 °C (max. 2 °C) toenemen; nu al is er grote milieu- en economische schade en vallen er vele slachtoffers; onmiddellijke actie is nodig om verdere stijging van het CO₂-gehalte te beperken en de temperatuurstijging binnen de perken te houden; daarvoor is een energietransitie nodig (van fossiele brandstoffen naar groene energie); eenieder moet daaraan bijdragen; een koolstofkrediet-systeem is daarbij sturend.

De Gordiaanse knoop

Klimaat(verandering) is business geworden. Big business voor wetenschappers, bedrijfsleven en industrie. De huidige klimaatverandering is een complexe mix van menselijke en natuurlijke invloeden. Antropogeen onder meer door ontbossing, slecht water(bodem)beheer, verstedelijking, luchtvaart, energieverbruik, verstoring van de atmosfeer en ingrijpen in het weer. Natuurlijk door onder meer dynamiek in oceaanstromingen en vooral natuurlijke cycli in het klimaat. De menselijke CO₂-uitstoot is het knuppeltje in het hoenderhok waarmee de massa wordt geslagen⁵ en

Een dieselgenerator voor een autolaadpunt met een e-auto (@Franktmcoety, 2019).

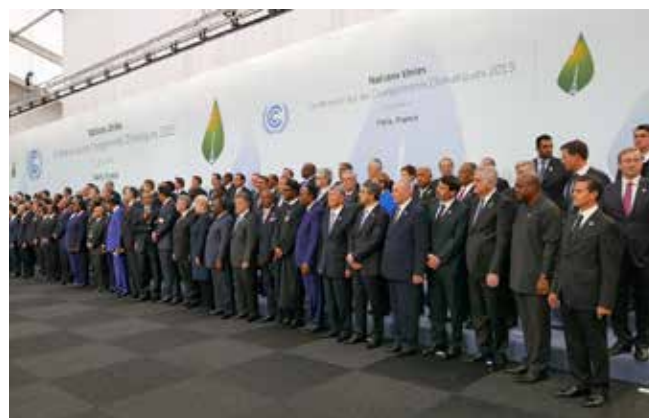

waarmee men de knoop tracht door te hakken. Dit laatste gaat daarmee niet lukken, alleen al vanwege het tweeslachtig uitvoeren van het hierop ingezette beleid. Zo heeft het Kabinet zich achter het Brusselse besluit geschaard om aardgas als 'groen' en daarmee duurzaam te bestempelen. Belangrijker nog is het beperkte aandeel van fossiele CO₂ in global warming, volgens Peter Taylor⁶ niet meer dan 10 à 20 procent.

Herhaling de beste leermeester

De officiële boodschap wordt echter met grote regelmaat herhaald, zowel bij ieder nieuw rapport of publicatie, bij hitte(golven), extreme droogte, overstromingen en andere rampen, als bij congressen, conferenties en politieke meetings. De COP's over klimaat vinden nog veel vaker plaats dan het periodiek verschijnen van genoemde IPCC-evaluatierapporten. COP26 (2021 Glasgow, Schotland) ligt nauwelijks achter ons of de voorbereidingen van COP27 (7-18 november 2022 Sharm el-Sheikh, Egypte) zijn al in volle gang. De aanloop daarvoor is al een jaar bezig.

COP21 te Parijs 2015 met de wereldleiders bijeen.

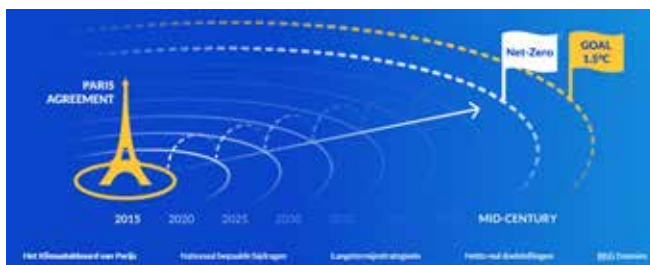

Naast de IPCC hebben ook de WMO, het KNMI, diverse onderzoeksinstituten en universiteiten hun eigen klimaat-onderzoeken en publiciteitsmomenten. Bij verzekeringsinstellingen zoals ASR, Interpolis, de Duitse Munich Re en de Europese koepel van verzekeraars Insurance Europe, de Wereldbank, de Bilderbergconferenties, de Club van Rome en het Wereld Economisch Forum staat klimaatverandering hoog geagendeerd. ‘Leiders wereldwijd zien grote risico’s voor economisch herstel: klimaatverandering is grootste gevaar’, zo berichtte het WEF in januari dit jaar.

CO₂ als centraal agendapunt

Vanaf 1960 komt CO₂ in beeld als medespeler bij de opwarming van de atmosfeer. In het rapport van Club van Rome Grenzen aan de Groei (1972) is een grafiek opgenomen waarin het CO₂-gehalte in de atmosfeer is uitgezet tegen de tijd. Het beeld toont een asymptotische stijgende lijn: verondersteld van 1860 tot 1958, gemeten van 1958 tot 1970 en voorspeld vanaf 1970 tot 2000. De getoonde toename

wordt toegeschreven aan het stijgende energieverbruik. Zorgen zijn er vooral over ‘thermische verontreiniging’ van het leven in zeewater en van de atmosfeer (stedelijke warmte-eilanden) door het warmteverlies bij het almaar stijgende energieverbruik. Van een directe relatie tussen CO₂-toename en opwarming van de atmosfeer wordt niet gerept.

Dat is anders als in 2018 het Klimaatnoodplan van de Club van Rome verschijnt. ‘Klimaatverandering is de meest urgente wereldwijde uitdaging en vormt een existentiële bedreiging voor de mensheid. Het Climate Emergency Plan, als een dringende wake-up call, stelt tien actiepunten voor om het doel van de Overeenkomst van Parijs (2015) te halen, in overeenstemming met wetenschap en economisch pragmatisme, om de temperatuurstijging te beperken tot 1,5oC. Om verdere ineenstorting van ecologische, politieke en sociaaleconomische systemen te voorkomen is nu dringend leiderschap vereist van overheden, industrie en burgers. Klimaatverandering is

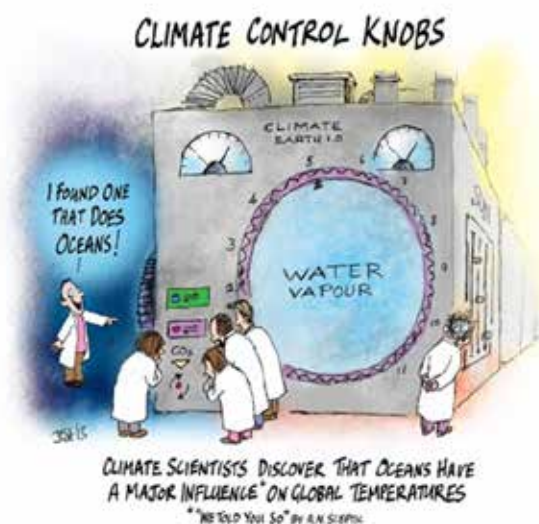
niet langer een toekomstige bedreiging. Het treft al miljarden mensen over de hele wereld en elke economie', zo wordt gesteld.

In eigen land wordt midden jaren '80 voor het eerst gewezen op het mogelijke risico van toenemende CO₂-gehalten en als gevolg stijgende temperaturen. In zijn boek *Gast in eigen huis* (1986) is Pieter Winsemius voorzichtig als hij schrijft: 'Indien het CO₂-probleem zo groot is als sommige wetenschappers denken, dient de corrigerende actie zeer ingrijpend te zijn. De oorzaken zijn immers gelegen in het grootschalig gebruik van fossiele brandstoffen in de geïndustrialiseerde wereld en in de massale ontbossing in de Derde Wereld.' In het kort daarna verschenen Brundtlandrapport volgt de internationale doorbraak. 'Midden jaren '80 werd klimaatverandering aan het rijtje milieuproblemen toegevoegd. Aanvankelijk aarzelend, maar wel met een dreigende ondertoon (voor een wereldwijde impact), indien het een serieus item zou blijken. En zoals we intussen weten heeft klimaatverandering vele staartjes. Ontbossing, woestijnvorming, veranderingen in de hydrologische kringloop, achteruitgang van de biodiversiteit, exoten die bestaande ecosystemen beïnvloeden, et cetera.

De kettingreacties zijn talrijk, bijgevolg de impact op velerlei gebied', aldus *Our common future* (1987).

CO₂ als zwakke schakel

Er zijn veel kanttekeningen te maken bij de IPCC-versie van klimaatverandering (zie *Chill* van Peter Taylor, noot 6). Er is geen generieke consensus over CO₂ als belangrijkste mechanisme. Die consensus is er slechts bij 'uitgeselec-

teerde' incrowd wetenschappers. Bovendien kenmerkt het klimaatonderzoek zich in belangrijke mate door de neiging om aandacht en waarde te hechten aan informatie die het officiële narratief ondersteunt en bevestigt. Daarbij horen dan uitspraken over de duiding van CO₂ als 'aannemelijk, vermoedelijk en waarschijnlijk' (likely) in plaats van causale verklaringen. Er is een essentieel verschil tussen correlatie en causaliteit. En de politiek is intens verweven met de klimaatwetenschap, in het bijzonder in de IPCC *Summaries for Policymakers*.

'The best way to predict the future is to create it'

Abraham Lincoln, president VS van 1861-1865.

De gebruikte klimaatmodellen zijn zeer discutabel. 'I was shocked at the flimsy base that supported the models', aldus Taylor. Oceaanstromen, patronen in oceaansedimenten, wolken(vorming) en het elektromagnetisch veldeffect van wolken, variatie in zonnestraling en de theoretische onderbouwing van opwarming door CO₂ zijn zeer summier. Bovenal worden ogenschijnlijk toevallige, willekeurige variaties in het weer statistisch en modelmatig weggewerkt, terwijl bij nadere analyse deze zogenaamde 'random variability' zich laat verklaren door natuurlijke cycli. Dergelijke cycli (in oceaanstromen en vooral in zonne- en kosmische activiteit) overrulen de opwarming door CO₂.

Relevante oorzaken van klimaatverandering

Taylor geeft goed onderbouwd aan dat global warming voor hooguit 10 à 20 % toegeschreven kan worden aan het CO₂-effect en dat vooral andere oorzaken bijdragen aan opwarming. Daarbij legt hij de nadruk op natuurlijke

Kaften van drie boeken: Lowell Ponte, 1976, Peter Taylor, 2009, Salomon Kroonenberg, 2006.

Cover van Time 1977: fact or fiction?

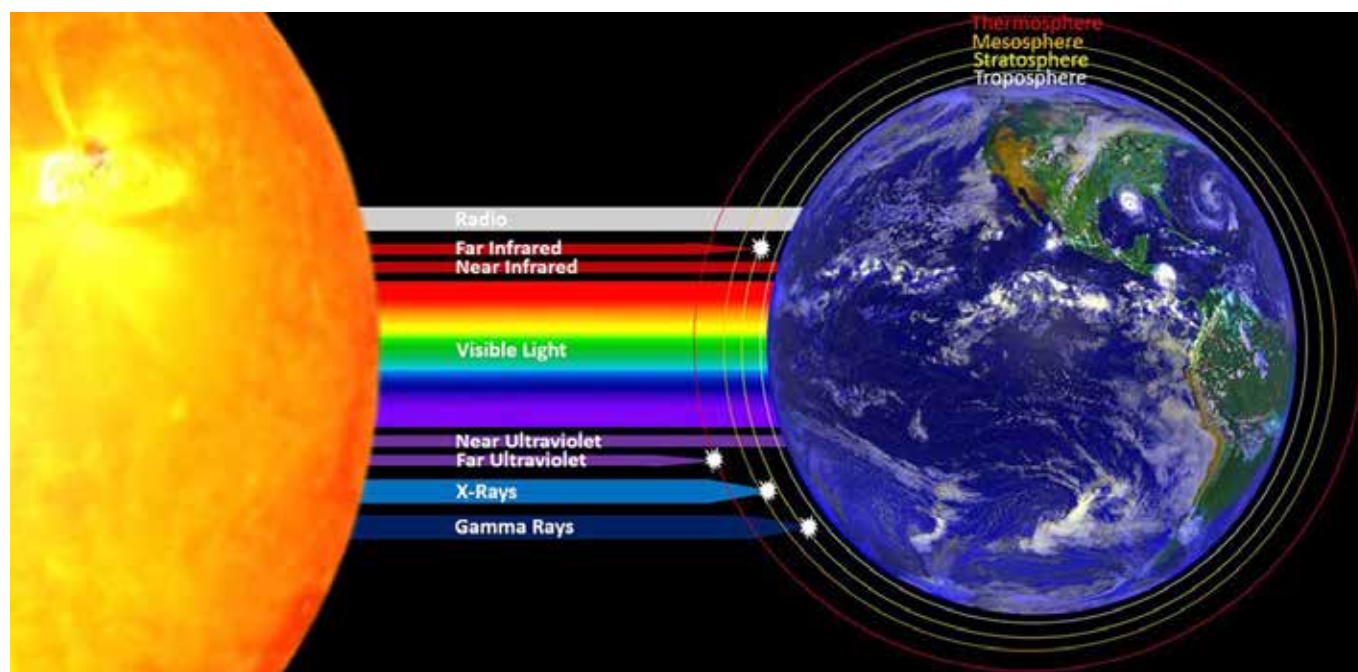

aardse, planetaire en kosmische kringlopen (vergelijk de Hermetische wet van ritme), die als golven, cycli en pulsen het aardse klimaat bepalen.

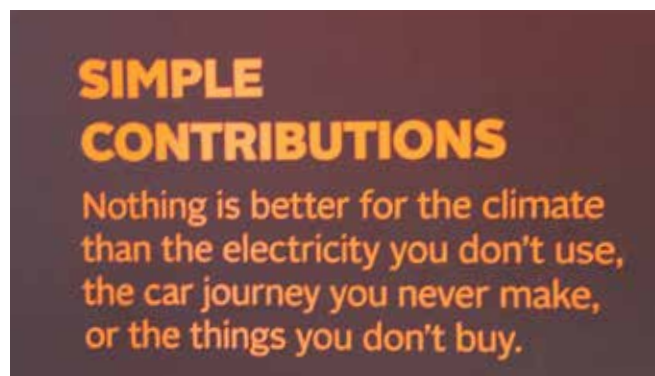
Dergelijke ritmes in het klimaat zijn er in vele vormen en van verschillende tijdsduren. De wisseling van ijstijden en tussenijstijden wordt verklaard met de Milanković-cycliciteit. De aardse zomer loopt ten einde; ze gaat op weg naar de volgende ijstijd (Salomon Kroonenberg). Het Romeinse klimaatoptimum lag tussen 250 v. Chr. tot 400 na Chr. We kennen de Warme Middeleeuwse periode (in de periode 950-1250) en de Kleine ijstijd (in de periode 1430-1850). Het Maunder Minimum (1645-1715) en het Dalton Minimum (1790-1830) werden veroorzaakt door geringe zonneactiviteit met een minimum aan zonnevlekken. Lowell Ponte beschreef de koude periode 1945-1975. Zo zijn er vele klimaatepisoden met grote sociaal-maatschappelijke gevolgen, al was de temperatuurafwijking slechts enkele graden. Denk aan de Grote Volksverhuizing, de bloeitijd van de Vikingen, het aflopen van de Mayacultuur of het vergaan van Titanic; alle mede klimaat-gestuurd.

De menselijke factor is er zeker ook, deze ligt vooral in:

- Verstoring van de hydrologische kringloop.
- Aantasting, en vernietiging van natuurlijke ecosystemen.
- Het snel toenemend energieverbruik met bijkomend warmteverlies, gebaseerd op de thermodynamische wet van behoud van energie⁷.
- De grote aantallen vliegtuigstrepen en mede daardoor ontstane sluierbewolking (zie deel 2 van deze serie).

- Verstoringen in aardmagnetisch veld en van de atmosfeer (gelaagdheid) door atoomproeven, ruimtevluchten, satellieten en sterke toename van kunstmatig elektromagnetische straling.
- Effecten van ionosfeerbestralers als HAARP en Hipas (Alaska), Soera (Novgorod), Eiscat (Tromsø) en vele andere locaties (zie HAARP Locations - Google My Maps).

Een verborgen agenda en de geschiedenis op een keerpunt?

Klimaatverandering is een feit. Niets doen noch business-as-usual zijn niet aan de orde. Adaptatie verdient meer aandacht. De overmatige focus op CO₂ als oorzaak en oplossing is misplaatst. Die bijdrage aan de opwarming is beperkt. Natuurlijke cycli, destructief ecologisch beheer van de aarde, het grote en almaar toenemende energieverbruik, overconsumptie en bewuste weersbeïnvloeding bepalen in sterke mate de huidige opwarming.

Global warming wordt weliswaar voor een beetje veroorzaakt door deze uitstoot, maar vooral door andere oorzaken. Het nu gehanteerde middel is erger dan de kwaal, het gaat ten koste van veel ecologische en landschappelijke waarden, grondstoffen en leidt tot extra milieubelasting. Bovendien wordt de opwarming er nauwelijks door beperkt. Technologische oplossingen en economische groei zijn nog steeds belangrijke drijfveren van vele politici. Zo begint hoofdstuk 2 (Duurzaam land) van het coalitieakkoord⁸ van Rutte IV als volgt: 'Klimaatverandering is dé uitdaging voor onze generatie. Goed klimaatbeleid biedt kansen om een duurzame en sterke economie op te bouwen en nieuwe banen te creëren'. Hoezo sustainability? Een andere achterliggende agenda bepaalt het huidige klimaatbeleid met als bijbels de Green Deal, de Great Reset en Agenda 2030.

Noten

1. Volgens sommigen, waaronder de Club van Rome (2018) en Bill Gates (2021), betreft het een reductie tot nul-uitstoot. 'Als het gaat over klimaatverandering, zijn er twee getallen om goed te onthouden. Het eerste is 51 miljard. Het tweede is nul', zo begint Gates zijn boek *Hoe we een klimaatramp kunnen vermijden* (2021). Nu stoot het mensdom ca. 51 miljard ton CO₂ per jaar uit. Dat moet volgens hem terug naar nul, in 2050. Daartoe mikt hij vooral op innovatie, technologie, CO₂-belasting en verhandelbare CO₂-emissierechten. 'Waar de opbrengsten van deze CO₂-prijs heen gaan is

minder belangrijk dan de boodschap ervan', zo voegt hij er aan toe.

2. Het IPCC en Al Gore, bekend van het boek en documentaire *Een ongemakkelijke waarheid* (2006), hebben in 2007 de Nobelprijs voor de Vrede gekregen. Volgens het Nobelcomité kregen ze de onderscheiding voor hun 'inspanningen om kennis op te bouwen en te verspreiden over de door de mens veroorzaakte klimaatverandering en het bevorderen van maatregelen die nodig zijn om die verandering tegen te gaan'.
3. In de *Summary for Policymakers* wordt de tekortkoming in wetenschappelijke consensus verzwegen en wordt gekozen voor de simpele 'één oorzaak' verklaring.
4. Schrik niet van de omvang. Deel 1, *De fysisch-wetenschappelijke basis* omvat bijna 2400 pagina's. Deel 2, *Effecten, aanpassing en kwetsbaarheid* 3676 pagina's en Deel 3, *Mitigatie van klimaatverandering* 2913 pagina's.
5. Dit middels een geforceerde energietransitie, extra belastingen en een verhandelbaar koolstof-krediet-systeem. Wie worden er beter en wie minder van?
6. Zijn analyse in het boek *Chill. A reassessment of global warming theory* is in feite een contra-expertise van de

rapporten van het IPCC. Hij weerlegt die rapporten, benadrukt vooral (de invloed van) natuurlijke klimaatcycli en verwacht de eeuw eerder een temperatuurdaling dan stijging. Wijlen Prof. Kees de Jager benadrukte de invloed van de zon in de huidige global warming.

7. Zie onder meer Sjaak Uitterdijk (2019) *The lack of substantiation of the Green house model* /Research Papers-Climate Studies/Download/7942 en Hans van Sluis (2021) *Klimaat: de onstuimige wisselwerking tussen water en warmte*. Bijzondere kwaliteiten van water (9) – klimaat: *de onstuimige wisselwerking tussen water en warmte* (h2owaternetwerk.nl).
8. Gezien de huidige controlemaatschappij en het opgenomen citaat van Lincoln is de titel van dit akkoord nogal cynisch en dualistisch: 'Omzien naar elkaar, vooruitkijken naar de toekomst.'

tekst: Theo Claassen
theoclaassen6@gmail.com
www.aquaversum.nl